

Spm. nr. S 2715

Til økonomi- og erhvervsministeren (1/4 03) af: **Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):**
 »Mener ministeren, at det er rimeligt, at lønmodtagere skal betale penge for at låne bankerne penge, som de kan investere og tjene på?«

Svar (11/4 03)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Det følger af Finanstilsynets regel om »god pengeinstitutpraksis«, at pengeinstitutterne har en samfundsmæssig forpligtelse til at oprette en indlånskonto for privatkunder med henblik på indbetaling af løn eller offentlige ydelser (i det følgende betegnet som en »lønkonto«). Alle har derfor ret til at få oprettet en lønkonto, som gør det muligt at få udbetalt fx løn eller offentlige ydelser til en konto i et pengeinstitut og hæve fra kontoen enten ved henvendelse i kassen eller på et internt hævekort.

I særlige tilfælde vil pengeinstituttet kunne afvise anmodning om oprettelse eller videreførelse af lønkonto. En sådan afvisning skal være saglig og begrundes individuelt over for den enkelte kunde. Som eksempel på tilfælde, hvor det kan være berettiget at afvise en kunde, kan nævnes situationer, hvor kunden opfører sig anstødeligt eller er til gene for pengeinstituttets personale eller kunder.

Pengeinstitutterne er ikke forpligtet til at knytte kreditfaciliteter såsom kreditkort eller overtræksmulighed til kontoen.

Det er for mig oplyst, at det er normal praksis, at pengeinstitutterne tilbyder oprettelse af en lønkonto uden betaling af gebyr, og at der uden omkostninger kan disponeres over lønnen enten ved udbetaling ved »kassen« i pengeinstituttet eller ved hjælp af hævekort.

I praksis er der dog typisk knyttet forskellige serviceydelser til en lønkonto, fx regningsbetaling, Dankort eller andre kort, netbank-løsning m.v. Der er tale om forskellige betalingsformidlingstjenester – serviceydelser – som er prissat ud fra det pågældende pengeinstituts prispolitik.

Såfremt en kunde ønsker en af disse særlige serviceydelser, vil det alt andet lige påføre pengeinstituttet omkostninger. Eksempler på serviceydelser kan være, at instituttet sørger for betalingen af kundens regninger, at kunden har

mulighed for at betale med checks eller har tilknyttet et dankort eller et kreditkort til sin konto. Disse omkostninger bør et pengeinstitut – såvel som alle øvrige erhvervsvirksomheder – kunne kræve kunden betaling for.

Spm. nr. S 2716

Til økonomi- og erhvervsministeren (1/4 03) af: **Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):**

»Mener ministeren, at bankernes gebyrpolitik over for lønmodtagerne tyder på, at der er tilstrækkelig konkurrence og gennemsækelighed på dette område?«

Svar (11/4 03)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Konkurrencestyrelsen offentliggjorde i Konkurrencereguleringen 2002 en analyse af konkurrencen i den finansielle sektor. Redegørelsen undersøgte bl.a. koncentrationen og gebyrudviklingen i sektoren.

Styrelsen fandt bl.a., at gennemsigtigheden på pengeinstitutområdet kunne forbedres og pegede bl.a. på de initiativer, der allerede var igangsat på området med internet-portaler.

Regeringen lægger stor vægt på at skabe priggennemsigtighed til gavn for både forbrugerne og konkurrencen. I januar i år bebudede regeringen i forbindelse med udsendelsen af »Ny forbrugerpolitik«, at der vil blive igangsat et projekt for »best practice« for pris- og kvalitetssammenligningsdatabaser. Retningslinjerne skal sikre, at pris- og kvalitetssammenligninger fremmer forbrugernes valgfrihed uden at hindre konkurrencen.

Jeg kan oplyse, at Finansrådet har oprettet en database, hvor der findes informationer om en lang række gebyrer vedrørende pengeinstitutternes ydelser, der går videre, end hvad pengeinstitutterne er forpligtet til efter prismærkningsloven. Der findes imidlertid ikke faciliteter til at foretage direkte og relevante prissammenligninger mellem flere pengeinstitutters produkter. Jeg har derfor opfordret Finansrådet til at forbedre muligheden for at foretage prissammen-